

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 9 maja 2025 r.

Poz. 3213

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.307.2025 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 30 kwietnia 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XV/76/2025 Rady Miejskiej w Szczyrku z dnia 25 marca 2025 r. w sprawie Statutu Miasta Szczyrk, w całości, jako niezgodnej z art. 5 ust. 2 ustawy, art. 5c ust. 7, art. 11b ust. 3, art. 18a ust. 5, art. 18b ust. 3 oraz art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.), dalej jako „ustawa”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 25 marca 2025 r. Rada Miejska w Szczyrku przyjęła uchwałę Nr XV/76/2025 w sprawie Statutu Miasta Szczyrk, dalej jako „uchwała” lub „Statut”.

Jako podstawę podjęcia uchwały Rada Miejska wskazała art. 18 ust. 2 pkt 1 oraz art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 1 kwietnia 2025 r.

Statut gminy jest zasadniczym aktem jednostki, stanowiącym o jej ustroju (art. 3 ust. 1 ustawy), uchwalanym przez radę gminy na podstawie normy kompetencyjnej z art. 18 ust. 2 pkt 1 ustawy. Zgodnie z art. 40 ustawy, na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy (ust. 1). Na podstawie przepisów tej ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie m.in. wewnętrznego ustroju gminy (ust. 2). Jednocześnie norma art. 3 ust. 1 ustawy przesądza, że o ustroju gminy stanowi jej statut, który podlega ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym (art. 22 ust. 2 ustawy). Stwierdzić należy, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy, a zatem musi respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu (art. 87 ust. 2 Konstytucji). Przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, a organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W ramach udzielonej organowi stanowiącemu delegacji organ ten nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą.

Ponadto, na podstawie art. 7 Konstytucji RP, *organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*. Wskazany powyżej przepis Konstytucji RP stanowi jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej, czyli zasadę praworządności. Przekroczenie kompetencji przez radę gminy przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje. Powyższe

stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 roku (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż *opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność, można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.* Powyżej wskazana konstytucyjna zasada praworządności została doprecyzowana w art. 94 zd. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że *organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów.*

Ustawa nie zawiera jednej zbiorczej normy prawnej obejmującej katalog spraw regulowanych w statucie gminy. Mimo ich rozproszenia, konieczne jest jednak kompleksowe ujęcie w akcie ustrojowym wszystkich tych zagadnień, których one dotyczą. I tak, statut jednostki terytorialnej powinien obligatoryjnie regulować następujące sprawy:

- 1) zasady tworzenia, łączenia, podziału oraz znoszenia jednostki pomocniczej (art. 5 ust. 3 ustawy),
- 2) tryb zgłaszania wniosku o podjęcie inicjatywy uchwałodawczej przez gminną radę seniorów (art. 5c ust. 7 ustawy)
- 3) zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich (art. 11b ust. 3 ustawy),
- 4) zasady i tryb działania komisji rewizyjnej (art. 18a ust. 5 ustawy),
- 5) zasady i tryb działania komisji skarg, wniosków i petycji (art. 18b ust. 3 ustawy),
- 6) organizację wewnętrzną oraz tryb pracy organów gminy (art. 22 ust. 1 ustawy),
- 7) zasady działania klubów radnych (art. 23 ust. 4 ustawy),
- 8) zasady uczestniczenia przewodniczącego organu wykonawczego jednostki pomocniczej w pracach rady gminy (art. 37a ustawy),
- 9) uprawnienia jednostki pomocniczej do prowadzenia gospodarki finansowej w ramach budżetu gminy (art. 51 ust. 3 ustawy).

Wszystkie elementy wymienione w przywołanych przepisach ustawy są elementami obligatoryjnymi statutu i brak któregośkolwiek z nich dyskwalifikuje statut w całości. Stanowisko to potwierdził NSA stwierdzając m.in., iż: *statut powinien jednak zawierać wszystkie uregulowania przewidziane ustawą. Ustawa nie zna bowiem pojęcia statutu częściowego (por. wyrok z dnia 11 czerwca 2003 roku, sygn. akt II SA/Ka 472/03, niepubl.).*

Zdaniem organu nadzoru Statut Miasta Szczyrk przyjęty kwestionowaną uchwałą nie zawiera wszystkich elementów wymaganych ww. przepisami ustawy.

W uchwale nie uregulowano trybu zgłaszania wniosku o podjęcie inicjatywy uchwałodawczej przez gminną radę seniorów stosownie do art. 5c ust. 7 ustawy ani uprawnień jednostki pomocniczej do prowadzenia gospodarki finansowej w ramach budżetu gminy, stosownie do art. 51 ust. 3 ustawy.

Organ nadzoru stwierdza, że w przedmiotowej uchwale nie zostały określone kompleksowo zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich, czym naruszona została dyspozycja z art. 11b ust. 3 ustawy. Wprawdzie w § 92 uchwały wskazano, że: *1. Dokumenty z zakresu działania organów Gminy udostępniane są w dniach i godzinach pracy Urzędu, zgodnie z zasadami wynikającymi z ustawy o dostępie do informacji publicznej. 2. Jeżeli wynika to z przepisów prawa lub decyzji organu Gminy, informacje dotyczące Gminy udostępnia się na stronach internetowych,* jednakże regulacja ta nie realizuje w pełni delegacji ustawowej. Należy wskazać, że materia dostępu obywateli do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne jest uregulowana w art. 61 Konstytucji RP, art. 11b ustawy o samorządzie gminnym oraz w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej. W myśl art. 11b ust. 1 ustawy działalność organów gminy jest jawna. Ograniczenia jawności mogą zaś wynikać wyłącznie z ustaw. Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady

gminy. Zasady dostępu do tych dokumentów i korzystania z nich są określone w statucie gminy. Według stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, przywołany przepis odnosi się wyłącznie do „aspektów organizacyjno-technicznych o charakterze lokalnym, właściwym dla danej jednostki samorządu terytorialnego, a związanych z dostępem do dokumentów i korzystaniem z nich” (K 38/01, OTK-A 2002/5, poz. 59). W związku z powyższym, odesłanie w § 92 ust. 1 uchwały do ustawy o dostępie do informacji publicznej nie wypełnia prawidłowo dyspozycji art. 11b ust. 3 ustawy, ponieważ Statut powinien zawierać postanowienia o charakterze organizacyjno-technicznym, czyli określające np. czas urzędowania, w którym dany dokument będzie udostępniany, miejsca i czasu udostępniania i możliwości korzystania z dokumentów, zasady ich kopiowania oraz takie reguły o charakterze porządkowym, które dotyczą technicznych uwarunkowań zapoznawania się z ich treścią, czy ich kopiowania, powielania, dokonywania wypisów.

Należy również wskazać, iż w przedmiotowej uchwale brak jest kompleksowej regulacji dotyczącej zasad i trybu działania zarówno komisji skarg, wniosków i petycji oraz komisji rewizyjnej, przez co nie doszło do wypełnienia delegacji odpowiednio z art. 18b ust. 3 i art. 18a ust. 5 ustawy. Rada Miejska wprowadziła próbę uregulowania powyższej materii w przedmiotowej uchwale, jednak unormowania te należy uznać za niewystarczające dla pełnej realizacji delegacji ustawowej. W rozdziale 11 uchwały uregulowano materię dotyczącą Komisji Skarg, Wniosków i Petycji. W § 59 ust. 2 zdanie pierwsze uchwały Rada postanowiła, że *w skład Komisji Skarg, Wniosków i Petycji wchodzi minimum 5 radnych*. Z kolei w rozdziale 12 statutu uregulowano materię dotyczącą Komisji Rewizyjnej. W § 62 ust. 2 zdanie pierwsze Rada postanowiła, że *w skład Komisji Rewizyjnej wchodzi minimum pięciu radnych*. Tym samym należy stwierdzić, że Rada nie określiła jednak z ilu radnych powinny składać się ww. Komisje Rady Miejskiej.

Organ nadzoru wskazuje, że w przeciwieństwie do zwykłych komisji stałych i doraźnych powołanie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji oraz Komisji Rewizyjnej jest obligatoryjne. Ze względu też na ich szczególne znaczenie dla prawidłowego wykonywania uprawnień przez radę gminy, ustawodawca – w odróżnieniu od komisji zwykłych – nakłada na gminy obowiązek uregulowania zasad i trybu działania tychże komisji w statucie (art. 18b ust. 3 i art. 18a ust. 5 ustawy). Przez zasady działania należy rozumieć reguły dotyczące organizacyjnoprawnych podstaw funkcjonowania komisji, jako organu kolegialnego, a zatem podstawowe unormowania dotyczące jego organizacji, zwoływania, prowadzenia i przebiegu posiedzeń, wewnętrznego podziału zadań między członków tego gremium i jego relacji z innymi podmiotami w strukturze jednostki samorządu terytorialnego. Z kolei tryb działania komisji obejmuje postępowanie dotyczące realizacji powierzonych jej zadań. Zawarta w statucie regulacja zasad i trybu działania komisji może mieć w pełni odrębny charakter od unormowań dotyczących działalności innych komisji, ale może też przybrać, postać bezpośredniego odesłania do takich unormowań. Niemniej jednak regulacje dotyczące zasad i trybu działania ww. komisji mogą mieć charakter tylko i wyłącznie regulacji statutowych. Jak wcześniej wspomniano jednym z elementów składających się na zasady i tryb działania komisji obligatoryjnej, będą regulacje dotyczące procesu organizacji komisji. A zatem niewątpliwie w treści statutu powinny znaleźć się również i takie unormowania, które będą wskazywały na skład liczbowy tej komisji. Tylko bowiem takie regulacje, pozwolą na weryfikację tego, czy powołany skład osobowy komisji jest wyczerpujący, to jest, czy w świetle prawa wobec powołania określonej liczby radnych do komisji, komisja ta się już ukonstytuowała, a tym samym, czy w takim właśnie składzie może ona już ważnie i skutecznie działać. W orzeczeniu z dnia 17 lutego 2005 roku, zapadłym na gruncie nieco odmiennego stanu faktycznego (dotyczącego powoływania komisji stałych), Naczelny Sąd Administracyjny (OSK 1734/04, Legalis) stwierdził, że zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy Rada gminy ze swojego grona może powoływać stałe i doraźne komisje do określonych zadań, ustalając przedmiot działania oraz skład osobowy". Rzeczywiście uregulowanie to upoważnia radę gminy do ustalania składu osobowego komisji, ale w ramach obowiązującego w tym zakresie porządku prawnego. Ten porządek tworzą m. in. przepisy Statutu (...). Dalej też zaprezentował pogląd, że skoro rada gminy jest jej [gminy] organem stanowiącym i kontrolnym, który wykonuje powierzone mu zadania, działając *in pleno* lub poprzez swoje komisje, to nie można zatem przyjąć, że skład komisji stałych jest czysto wewnętrzną sprawą danej rady gminy.

Tym samym w ocenie organu nadzoru, kwestia określenia liczbowego składu komisji nie może zostać pozostawiona dowolnemu uznaniu rady gminy. Skład ten powinien zostać precyzyjnie określony w akcie ustrojowym gminy, tylko bowiem stworzenie statutowych ram w tym zakresie stanie się gwarancją dla właściwego powołania wewnętrznego organu gminy. Powołując komisję, rada musi działać w granicach określonych przez prawo – jakim wobec braku stosownych rozwiązań ustawowych – będzie tu statut gminy. Prawidłowe określenie składu liczbowego ma szczególne znaczenie w przypadku komisji obligatoryjnych – z uwagi na rolę, jaką pełnią w strukturach rady (a zwłaszcza komisja rewizyjna), a także wymogu ustawowego

określenia dla nich zasad i trybu ich działania. W odniesieniu do innych komisji stałych lub doraźnych, obowiązek taki nie został przez ustawodawcę nałożony. Generalnie ustawodawca uznał kompetencję rady gminy do swobodnego określenia organizacji i zasad działania obu komisji obligatoryjnych, w tym ustalenia liczby ich członków, z tym wszakże zastrzeżeniem, że skład liczbowy tych szczególnych komisji powinien gwarantować udział przedstawicielom wszystkich klubów, stosownie do art. 18a ust. 2 i art. 18b ust. 2 ustawy. Ustawodawca wprowadził również inne ograniczenia – w skład komisji rewizyjnej nie mogą bowiem wchodzić radni pełniący funkcje, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy, a więc przewodniczący oraz wiceprzewodniczący rady. Z uwagi na powyższe obostrzenia zabieg określenia składu liczbowego komisji rewizyjnej może okazać się trudnym do zrealizowania, niemniej jednak z punktu widzenia sprawowanego nad działalnością organów gminy nadzoru jest czynnością niezbędną. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że uchwały w sprawie powoływania radnych do poszczególnych komisji rady podlegają weryfikacji w ramach ogólnego trybu nadzoru. Muszą być weryfikowalne i zgodne z powszechnie obowiązującą regulacją ustrojową, jaką są przepisy statutu. Stworzenie zatem odpowiednich czytelnych regulacji statutowych umożliwi organowi nadzoru właściwą weryfikację tych aktów i zapewni jasne kryteria tej weryfikacji. Tymczasem w przedmiotowym Statucie (§ 59 ust. 2 zdanie pierwsze i § 62 ust. 2 zdanie pierwsze) określono jedynie minimalną liczbę osób wchodzących w skład danej komisji. Wobec braku dodatkowych regulacji w tym zakresie, należy wnioskować, że skład liczbowy tych komisji zostanie ustalony poza uchwałą statutową – i w odrębnym trybie. W ocenie organu nadzoru brak określenia liczby członków Komisji Skarg, Wniosków i Petycji oraz Komisji Rewizyjnej w Statucie jest równoznaczny z brakiem istotnych reguł dotyczących organizacji tych komisji, a tym samym powoduje niekompletność uchwały w zakresie zasad i trybu działania komisji. Brak tych regulacji istotnie narusza art. 18a ust. 5 i art. 18b ust. 3 ustawy i wpływa na legalność całej uchwały.

W § 60 ust. 1 Statutu Rada wskazała, że *Komisja Skarg, Wniosków i Petycji pracuje na posiedzeniach, które odbywają się w miarę potrzeb. Posiedzenia komisji są protokołowane*. Zdaniem organu nadzoru Rada określając zasady i tryb działania ww. Komisji, powinna w statucie określić również kto jest uprawniony do zwołania posiedzenia komisji oraz w jakim terminie należy zawiadomić członków komisji o jej posiedzeniu, jednakże te kwestie nie zostały uregulowane w przedmiotowym Statucie.

Podsumowując, niewypełnienie przez Radę Miejską zakresu delegacji ustawowej w opisanym powyżej zakresie uznać należy za istotne naruszenie prawa skutkujące obowiązkiem stwierdzenia nieważności badanej uchwały w całości, jako sprzecznej z art. 5c ust. 7, art. 11b ust. 3, art. 18a ust. 5 i art. 18b ust. 3 oraz art. 51 ust. 3 ustawy.

Dalej, wskazać należy, że Rada Miejska nieprawidłowo wypełniła delegację z art. 5 ust. 3 ustawy, tj. zasady tworzenia, łączenia, podziału oraz znoszenia jednostki pomocniczej. Próbę uregulowania tych zasad Rada podjęła w rozdziale 2 uchwały. Większość regulacji podlega jednak zakwestionowaniu, jako podjętych z naruszeniem prawa, tj.:

– § 8 ust. 2-4 uchwały dotyczy konsultacji z mieszkańcami i modyfikuje art. 5a ust. 1 ustawy wskazujący, w jakich przypadkach przeprowadza się konsultacje z mieszkańcami, natomiast stosownie do art. 5a ust. 2 ustawy zasady i tryb przeprowadzania konsultacji z mieszkańcami gminy określa uchwała rady gminy – zatem powinny być uchwalone w odrębnej uchwale, a nie statucie gminy;

– § 9 ust. 2 i 3 uchwały – regulacje są sprzeczne ze sobą – ust. 2 określa tryb przeprowadzenia konsultacji, natomiast z ust. 3 wynika, że tryb ten będzie określony w odrębnej uchwale Rady, ponadto jak wyżej wskazano zasady i tryb przeprowadzania konsultacji z mieszkańcami gminy powinny być uchwalone w odrębnej uchwale;

– § 11 ust. 1 i § 12 ust. 2 uchwały – modyfikuje przepisy określające elementy statutu jednostki pomocniczej, tj. art. 35 ust. 3 i art. 48 ust. 1 ustawy;

– § 11 ust. 2 i 3 uchwały – określa materię, która powinna być unormowana w statucie jednostki stosownie do ww. przepisów;

– § 11 ust. 4 uchwały – nie stanowi materii statutowej, lecz uchwały podejmowanej na podstawie art. 37b ust. 1 ustawy.

Konieczność zakwestionowania powyższych regulacji, powoduje, że w uchwale zostanie szczątkowa regulacja w zakresie tworzenia, łączenia, podziału oraz znoszenia jednostki pomocniczej, wskazująca tylko na konieczność przeprowadzenia konsultacji oraz uwzględnienia istniejących więzi między mieszkańcami oraz naturalnych warunków przestrzennych. Powyższe jest niewystarczające do uznania, że Rada wypełniła

delegację z art. 5 ust. 3 ustawy. Rada w przyjętych regulacjach pominęła to, że zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy rada może tworzyć jednostki pomocnicze z inicjatywy mieszkańców. Statut Miasta powinien zatem określać, w jakiej formie i w jakiej liczbie mieszkańcy mają wyrazić swoją wolę utworzenia jednostki (por. P. Chmielnicki [w:] K. Bandarzewski, J. Czerw, D. Dąbek, P. Dobosz, P. Kryczko, M. Mączyński, I. Niżnik-Dobosz, S. Płazek, P. Chmielnicki, *Ustawa o samorządzie gminnym*, Warszawa 2022, art. 5, WKP 2022). W analizowanej uchwale brak jest takich regulacji, co również skutkuje koniecznością stwierdzenia jej nieważności w całości.

Niezależnie od powyższego, przedmiotowa uchwała zawiera również inne nieprawidłowości, które traktować należy jako przekroczenie przyznanego Radzie Miejskiej upoważnienia, tj.:

— § 3 uchwały stanowi powtórzenie regulacji z art. 1 ust. 1 i art. 2 ustawy, a ponadto nie dotyczy żadnej z ww. materii, które powinny być uregulowane w statucie gminy;

— § 27 ust. 2 uchwały stanowi powtórzenie art. 20 ust. 1a ustawy;

— § 22 ust. 2 i ust. 3 uchwały, zgodnie z którym: *W sesjach Rady mogą wziąć udział bez prawa głosowania Burmistrz, Zastępca Burmistrza, Sekretarz, Skarbnik, Radca Prawny oraz kierownicy miejskich jednostek organizacyjnych. Do udziału w sesji mogą być także na wniosek Burmistrza zaproszeni pozostali pracownicy Urzędu, miejskich jednostek organizacyjnych oraz spółek z udziałem miasta w celu udzielenia wyjaśnień* jest sprzeczny z zasadą jawności wyrażoną w art. 11a ust. 2 ustawy, z której wynika, że prawo do wstępu na sesję ma każdy obywatel;

— § 48 ust. 11 uchwały, zgodnie z którym *Burmistrz przedkłada uchwały Rady w ciągu 7 dni od ich podjęcia Wojewodzie oraz Regionalnej Izbie Obrachunkowej, jeśli są objęte jej nadzorem* – przepis nie dotyczy organizacji ani trybu pracy organów Miasta, a ponadto modyfikuje art. 90 ustawy, zgodnie z którym: *Wójt obowiązany jest do przedłożenia wojewodzie uchwał rady gminy w ciągu 7 dni od dnia ich podjęcia. Akty ustanawiające przepisy porządkowe wójt przekazuje w ciągu 2 dni od ich ustanowienia. (ust. 1) Wójt przedkłada regionalnej izbie obrachunkowej, na zasadach określonych w ust. 1, uchwałę budżetową, uchwałę w sprawie absolutorium oraz inne uchwały rady gminy i zarządzenia wójta objęte zakresem nadzoru regionalnej izby obrachunkowej. (ust. 2). Wskazać również należy, że uchwały objęte nadzorem RIO przekazywane są wyłącznie RIO stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu ustawy;*

— § 50 uchwały w zakresie, w jakim nadaje Przewodniczącemu Rady uprawnienie do reprezentowania Rady. Statut może precyzować zadania przewodniczącego, nie może jednak nakładać na niego innych obowiązków, ani przyznawać mu innych kompetencji niż te, które wynikają z ustawy. Art. 19 ust. 2 ustawy stanowi, iż zadaniem przewodniczącego jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady. Poprzez organizowanie prac rady należy rozumieć wiele czynności, głównie o charakterze materialno-technicznym, takich jak przygotowywanie projektu porządku obrad, zawiadomienie radnych o miejscu, terminie sesji oraz porządku obrad, przygotowanie dla radnych stosownych dokumentów i innych materiałów, odbieranie skarg lub wniosków kierowanych do rady itp. Przewodniczący nie może jednak reprezentować rady na zewnątrz;

— § 52 ust. 5 uchwały, w którym określono, że *Radny winien być członkiem minimum trzech komisji stałych*, a zgodnie z § 52 ust. 6 uchwały *Radny może być Przewodniczącym tylko jednej komisji stałej*. Zdaniem organu nadzoru powyższe postanowienia, przekraczają zakres upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 18 ust. 2 pkt. 1 oraz w art. 22 i nie dotyczą kwestii ustrojowych, lecz odnoszą się do obowiązków radnych (art. 23 i 24 ustawy). Rada nie ma kompetencji do określania sposobu sprawowania mandatu radnego i jego obowiązków, gdyż to poddane jest weryfikacji jedynie przez wyborców;

— § 59 ust. 1 uchwały określający zadania Komisji Skarg Wniosków i Petycji – wykracza poza upoważnienie z art. 18b ust. 3 ustawy, które obejmuje zasady i tryb działania tej komisji, natomiast jej zadania określone zostały w art. 18b ust. 1 ustawy;

— § 61 i § 64 uchwały określający zadania Komisji Rewizyjnej – wykracza poza upoważnienie z art. 18a ust. 5 ustawy, które obejmuje zasady i tryb działania tej komisji, natomiast jej zadania określone zostały w art. 18a ust. 1, ust. 3 i ust. 4 ustawy;

— § 77, § 78, § 80 ust. 1, § 81, § 82 uchwały dotyczące statusu prawnego, obowiązków i uprawnień radnego – upoważnienie Rady nie obejmuje powyższych kwestii, a ponadto zostały one unormowane w art. 23 i art. 24 ustawy i Rada nie może ich modyfikować;

– § 83 uchwały dotyczący zakazów i ograniczeń względem radnego – również wykracza poza upoważnienie Rady, a kwestie te uregulowane są art. 24a-24fa ustawy;

– § 84 uchwały dotyczący rozpatrywania przez Radę *niewłaściwego postępowania i niewykonywania obowiązków przez Radnego* – żaden przepis ustawy nie upoważnia Rady do przyjęcia procedury dokonywania oceny wykonywania mandatu przez radnego oraz dyscyplinowania go w postaci zwrócenia uwagi czy upomnienia, tym samym regulację należy ocenić jako podjętą z przekroczeniem kompetencji Rady;

– § 86 ust. 1 uchwały – nie dotyczy organizacji ani trybu pracy Burmistrza, lecz wskazuje kto wykonuje względem niego czynności z zakresu prawa pracy i w tym zakresie modyfikuje art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych;

– § 86 ust. 2 uchwały – również nie dotyczy organizacji ani trybu pracy Burmistrza i stanowi powtórzenie art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy;

– § 87 - § 90 uchwały nie dotyczą żadnej z materii statutowej, szczególnie określonej na wstępie, która powinna być uregulowana w statucie gminy;

– § 91 ust. 1 i ust. 2 uchwały stanowi powtórzenie art. 11b ust. 1 ustawy, a kwestie dotyczące jawności działania organów zostały określone przez ustawodawcę i wynikają wprost z art. 11b ust. 2 ustawy;

– § 60 ust. 6 i § 94 uchwały, w których Rada wskazała, że w sprawach nieuregulowanych w uchwale stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy (§ 60 ust. 6) oraz powszechnie obowiązujące przepisy prawa - przepisy te naruszają art. 87 Konstytucji RP i godzą w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa. W ocenie organu nadzoru akt prawa miejscowego nie może przesądzać o obowiązywaniu i stosowaniu aktów hierarchicznie wyższych, którymi są ustawy. Ponadto należy zauważyć, że z konstrukcji przepisów uchwały wynika, że w pierwszym rzędzie zastosowanie znajduje uchwała – Statut Miasta, będący aktem niższego rzędu niż ustawa, a dopiero w sprawach w nim nieuregulowanych, przepisy ustawy. Tym samym przyznano pierwszeństwo przepisom uchwały przed przepisami ustawy. Zastrzeżenie, jakie zostało zawarte ww. przepisach uchwały dopuszczalne jest jedynie w aktach tego samego rzędu. Niezgodne z Konstytucją RP jest zaś stawianie przepisów mających charakter wykonawczy przed przepisami ustaw. Stanowi to istotne naruszenie prawa i powoduje konieczność eliminacji z obrotu prawnego takich regulacji (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r. sygn. akt II SA/Wr 745/06).

Organ nadzoru wskazuje także na inne nieprawidłowości zawarte w przedmiotowej uchwale. W § 13 ust. 2 uchwały wskazano, że: *Rada obraduje na sesjach, poza sesjami działa za pośrednictwem komisji oraz Burmistrza Miasta jako organu wykonawczego Miasta*, naruszając w ten sposób podział władzy w gminie, ustanowiony w art. 11a ust. 1 ustawy. Burmistrz jest organem wykonawczym w gminie, a rada nie może poza sesjami podejmować działań za pośrednictwem komisji, które są jedynie organami wewnętrznymi rady, jak również za pośrednictwem burmistrza. Kompetencje burmistrza w zakresie wykonywania uchwał wynikają wprost z art. 30 ust. 1 ustawy.

W § 48 ust. 2 pkt 4 uchwały Rada Miejska postanowiła, że *uchwały Rady powinny odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach prawa, być zredagowane w sposób czytelny, a w szczególności zawierać m.in. wskazanie podmiotów zobowiązanych do wykonywania uchwały oraz podmiotów sprawujących nadzór nad realizacją uchwały*. W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja istotnie narusza normę art. 30 ust. 1 ustawy. Stosownie do art. 30 ust. 1 ustawy wójt, burmistrz, prezydent miasta wykonuje uchwały rady gminy i zadania gminy określone przepisami prawa. Zatem sprawa wykonywania uchwał, w tym także ustalenia sposobu realizacji takich aktów, czy też określenie podmiotów sprawujących nadzór nad realizacją uchwały należy wyłącznie do wójta. Tym samym wolą ustawodawcy kwestia powierzenia wykonania uchwały innemu podmiotowi nie jest sprawą wyboru rady gminy. Podnieść należy, iż określenie sposobu wykonania uchwały jest pierwszym etapem jej wykonania i obejmuje m.in. wskazanie środków finansowych i rzeczowych koniecznych do wykonania uchwały, ustalenie sposobu i harmonogramu jej realizacji oraz wyznaczenie osób odpowiedzialnych za wykonanie całości lub części zadań wynikających z uchwały (por. wyrok WSA w Krakowie z 14 marca 2017 r., II SA/Kr 1515/16, CBOSA; wyrok WSA w Poznaniu z 22 stycznia 2020 r., IV SA/Po 763/19, LEX nr 2780407; wyrok WSA w Poznaniu z 15 grudnia 2022 r., IV SA/Po 724/22, CBOSA). To do kompetencji wójta, burmistrza, prezydenta miasta należy zatem zdecydowanie przez kogo, w jakich terminach, za pomocą jakich środków i w jakim trybie mają być zrealizowane zadania wynikające z uchwał rady gminy. W konsekwencji zawarcie w przedmiotowej uchwale postanowień sugerujących możliwość

wskazania podmiotów zobowiązanych do wykonywania uchwały innych niż wójt, narusza kompetencje organu wykonawczego gminy oraz modyfikuje regulacje ustawowe, co stanowi istotne naruszenie przepisów obowiązującego prawa.

W § 52 ust. 11 uchwały Rada postanowiła, że *Rada Miejska może zlecić komisjom dokonanie stosownych zmian w planie pracy*. Zdaniem organu nadzoru wskazana regulacja jest nieprawidłowa, ponieważ stosownie do art. 21 ust. 3 ustawy komisje podlegają radzie gminy, przedkładają jej plan pracy oraz sprawozdania z działalności. Tym samym zmiana w planie pracy danej komisji jest możliwa wyłącznie w trybie zmiany uchwały rady miejskiej w sprawie przyjęcia planu pracy poszczególnych komisji. Komisje Rady powoływane w oparciu o przepis art. 21 ust. 1 ustawy, określane są jako organy pomocnicze rady gminy, nie mają żadnych samodzielnych kompetencji, a zakres ich zadań jest kreowany każdorazowo przez organ stanowiący, w zależności od jego potrzeb i planów organizacyjnych. Komisje rady gminy nie są zatem organami o samoistnych kompetencjach, a działalność podejmują w zakresie określonym przez radę gminy. W związku z powyższym nie ma podstawy do przyznania komisjom Rady uprawnień do podejmowania zmian w planach pracy. To wyłącznie Rada Miejska, uchwalając plan pracy poszczególnych komisji, może następie zmniejszać lub zwiększać wymiar ich zadań, a także zmienić harmonogram ich realizacji.

Za niegodne z prawem należy również uznać postanowienia § 55 uchwały przewidujące możliwość odbywania wspólnych posiedzeń komisji Rady Miejskiej. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy, rada gminy ze swojego grona może powoływać stałe i doraźne komisje do określonych zadań, ustalając przedmiot działania oraz skład osobowy. Ustawa, nie reguluje kwestii odbywania wspólnych posiedzeń komisji rady gminy, ani też nie daje uprawnień radom gmin, do samodzielnego regulowania tego zagadnienia. Uprawnienie takie nie wynika również z jakiegokolwiek innego aktu prawnego o charakterze powszechnie obowiązującym. Zdaniem organu nadzoru, analiza art. 21 ustawy, prowadzi do wniosku, że intencją ustawodawcy było, aby komisje, powoływane przez radę gminy, zarówno stałe jak i doraźne, funkcjonowały w obrębie gminy i były jej organami wewnętrznymi. Rada gminy posiada autonomię, zarówno w określaniu liczby komisji, funkcjonujących w radzie gminie, jak również w określaniu zakresu zadań, przypisanych poszczególnym komisjom oraz ustalenia składów osobowych komisji, z ograniczeniami, wynikającymi z ustawy o samorządzie gminnym, odnoszącymi się do komisji rewizyjnej oraz komisji skarg, wniosków i petycji. Ponadto należy zwrócić uwagę, że praktyka wspólnego obradowania komisji rady, bez odrębnego głosowania nad opiniami poszczególnych komisji do danego projektu uchwały, całkowicie przeczy intencjom ustawodawcy w zakresie powoływania komisji rady. Ponadto Rada Miejska w sposób nieprawidłowy uregulowała także § 55 ust. 2 uchwały *Przewodniczący Komisji są zobowiązani zwołać posiedzenia komisji w celu odbycia wspólnego posiedzenia, o którym mowa w § 45 ust. 1 na pisemny wniosek Przewodniczącego Rady, Wiceprzewodniczącego lub Burmistrza Miasta*, albowiem w tym postanowieniu znalazło się odesłanie do „§ 45 ust. 1” uchwały, który dotyczy podmiotów uprawnionych do występowania z inicjatywą uchwałodawczą, w związku z czym odesłanie to niewątpliwie powoduje problemy interpretacyjne.

Należy także wskazać na niezgodność z prawem przepisów uchwały, na mocy których Rada Miejska zobowiązała „kierownika kontrolowanej jednostki” do wykonywania określonych czynności – takich jak:

- składanie wyjaśnień w imieniu kontrolowanej jednostki wyjaśnień lub przez wyznaczoną osobę (§ 68 ust. 3 uchwały),
- składanie, w przypadku odmowy podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanej jednostki, na piśmie w terminie 7 dni od daty odmowy, pisemnego uzasadnienia przyczyn odmowy Przewodniczącemu Komisji Rewizyjnej (§ 69 ust. 1 pkt 9 uchwały),
- zgłaszanie do protokołu uwag co do treści protokołu oraz przebiegu kontroli, w terminie 7 dni od daty przedstawienia kierownikowi kontrolowanej jednostki protokołu pokontrolnego do podpisu (§ 69 ust. 2 w zw. z ust. 4 uchwały),
- składanie na piśmie Przewodniczącemu, Burmistrzowi uwag dotyczących kontroli i jej wyników (§ 69 ust. 3 uchwały).

W ocenie organu nadzoru uregulowanie powyższej materii przekracza granice upoważnienia ustawowego określonego przepisem art. 18 ust. 5 ustawy. Nakładanie w statucie obowiązków na kierowników jednostek organizacyjnych podczas dokonywanej kontroli nie mieści się w „zasadach i trybie działania Komisji Rewizyjnej”.

Należy także zwrócić uwagę, że przepis art. 21 ust. 3 ustawy zawiera sformułowanie, że „komisje podlegają radzie gminy”. Przepis ten jednoznacznie kształtuje charakter komisji w stosunku do rady gminy, czyniąc ją jedynie wewnętrznym organem rady gminy. Z tego powodu nie jest dopuszczalne kreowanie w statucie gminy jakiegokolwiek relacji komisji – podległości lub zależności – wobec innych podmiotów czy organów gminy, poza radą. Zasada podległości komisji wobec rady znajduje również zastosowanie do szczególnej komisji, którą jest Komisja Rewizyjna. Zgodnie bowiem z art. 18a ust. 1 ustawy Rada gminy kontroluje działalność wójta, gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych gminy; w tym celu powołuje komisję rewizyjną. W związku z powyższym nie ma podstawy do wyposażania Komisji Rewizyjnej – wewnętrznego i pomocniczego organu Rady – w dodatkowe uprawnienia względem podmiotów zewnętrznych. Potwierdzeniem tego stanowiska jest po części treść art. 21a ustawy, zgodnie z którym: *Przewodniczący rady gminy w związku z realizacją swoich obowiązków może wydawać polecenia służbowe pracownikom urzędu gminy wykonującym zadania organizacyjne, prawne oraz inne zadania związane z funkcjonowaniem rady gminy, komisji i radnych. W tym przypadku przewodniczący rady gminy wykonuje uprawnienia zwierzchnika służbowego w stosunku do pracowników, o których mowa w zdaniu pierwszym.*

Ponadto podnieść należy, że komisja rewizyjna, nie posiada uprawnień nadzorczych. Może ona badać i oceniać prawidłowość działań kontrolowanych organów i jednostek organizacyjnych, nie może im jednak przedkładać protokołu kontroli czy żądać od nich oświadczenia o uznaniu bądź nieuznaniu wyników kontroli czy też składania jakichkolwiek wyjaśnień do wyniku kontroli, zwłaszcza w jakimś określonym terminie. Należy wskazać, że rola komisji rewizyjnej ogranicza się do dokonania czynności kontrolnych i dokonania ustaleń w tym zakresie. Przyjęcie tych ustaleń – stwierdzenie, że są prawidłowe i ostateczne, należy zawsze do rady gminy. Wynika to wprost z art. 18a ust. 1 i 4 ustawy, wobec czego komisja rewizyjna, która jest organem wewnętrznym rady gminy, nie jest organem samodzielnym. Nie ma własnej, oddzielnej od rady gminy kompetencji do tworzenia relacji prawnych w zakresie dokonanej kontroli – z kierownikiem jednostki czy organem – poddanych kontroli. Tym samym uwzględniając powyższą argumentację należy stwierdzić, że § 72 uchwały w brzmieniu: *Komisja Rewizyjna może występować do organów Miasta w sprawie wniosków o przeprowadzenie kontroli przez Regionalną Izbę Obrachunkową, Najwyższą Izbę Kontroli lub inne organy kontroli,* jest niezgodny z art. 18a ust. 1 w związku z ust. 5 ustawy.

Wskazać również należy, iż oceniana uchwała zawiera błędy pisarskie i językowe oraz stylistyczne, stanowiące naruszenie zasad określonych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., Nr 100, poz. 908), ze szczególnym uwzględnieniem § 6 ZTP, zgodnie z którym przepisy należy tak redagować, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy.

Organ nadzoru wskazuje, że regulacja § 27 ust. 3 uchwały w brzmieniu: *Jeżeli wniosek jest zgłoszony ustnie w trakcie obrad powinien być zgłoszony przez radnych uczestniczących w sesji. W przypadku sesji nadzwyczajnej konieczna jest dodatkowo zgoda wnioskodawcy* jest nieczytelna i niezrozumiała, bowiem trudno ustalić jakiego wniosku dotyczy to postanowienie statutu, czy też dotyczy wniosku formalnego składanego w trakcie obrad, czy wyłącznie wniosku w przedmiocie zmiany porządku obrad, czy też zgłoszenia w sprawie innego zagadnienia.

Rada Miejska w § 43 ust. 2 uchwały postanowiła, że *Radni mają prawo do zgłaszania wniosków modyfikujących treść uchwał.* Zdaniem organu nadzoru powyższa regulacja jest nieczytelna i niezrozumiała. Wątpliwości budzi ww. treść Statutu, albowiem jest wiadome czy powinno chodzić w tej regulacji o możliwość zgłaszania wniosków modyfikujących treść projektów uchwał procedowanych w trakcie sesji, czy też postanowienie to dotyczy uprawnienia radnych do zgłaszania wniosków o zmianę uchwały już podjętej przez organ stanowiący. Kwestie dotyczące podejmowania uchwał zostały określone w art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym uchwały rady gminy zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowego składu rady, w głosowaniu jawnym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Tym samym uchwała jako dokument przyjęty przez radę, może być zmieniona jedynie przez Radę w drodze uchwały zmieniającej. W świetle powyższego dokonywanie jakichkolwiek zmian (modyfikacji) w podjętej uchwale rady może nastąpić wyłącznie poprzez zmianę uchwały.

Rada Miejska w sposób nieprawidłowy uregulowała także § 45 ust. 3 uchwały, który stanowi, że: *W przypadku zgłoszenia projektu uchwały zgodnie z ust. 1 pkt 3, 4, 5 Burmistrz wyraża opinię na temat projektu, którą przedstawia na sesji osobiście lub za pośrednictwem upoważnionej przez siebie osoby. § 34 ust. 2 w części dotyczącej opiniowania projektów przez komisję stosuje się odpowiednio.* W tym postanowieniu znalazło się odesłanie do „§ 34 ust. 2” uchwały, który dotyczy uprawnienia przewodniczącego

w kwestii prowadzenia obrad, zgodnie z którym: *W przypadku stwierdzenia, że Radny w swoim wystąpieniu wyraźnie odbiega od przedmiotu obrad Przewodniczący Rady może przywołać go „do rzeczy”. Po dwukrotnym przywołaniu radnego „do rzeczy” może odebrać mu głos, w związku z czym odesłanie to niewątpliwie powoduje problemy interpretacyjne.*

W sposób nieprawidłowy językowo i gramatycznie sformułowany został przepis § 48 ust. 6 zdanie pierwsze uchwały, zgodnie z którym: *Projekty uchwały Rady przygotowane przez Burmistrza opiniują właściwe komisje Rady. Należy wskazać na nieprawidłową formę wyrazu „uchwały”, gdzie powinno być prawidłowo „uchwał”.*

Organ nadzoru wskazuje, że kwestionowana uchwała jest aktem prawa miejscowego, co oznacza, że musi ona spełniać standardy prawodawcze ustalone wobec aktów prawa powszechnie obowiązującego. Do podstawowych standardów zalicza się – stanowiący zasadę konstytucyjną – warunek określoności prawa, co „oznacza nakaz jego precyzyjności, tj. stanu, w którym istnieje możliwość wywiedzenia z niego jednoznacznej normy prawnej [...] [oraz] nakaz formułowania prawa przejrzystego, tj. [...] zrozumiałego dla jednostki” (zob. T. Zalasinski, *Zasada prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2008, s. 184-185). Konieczność stanowienia prawa cechującego się „poprawnością”, „precyzyjnością” i „jasnością” wielokrotnie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny (por. wyroki TK, np.: z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97, LEX nr 34601; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99, LEX nr 39281; z dnia 13 lutego 2001 r., K19/99, LEX nr 46368; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04, LEX nr 165332; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05, LEX nr 231203).

Na marginesie organ nadzoru zwraca uwagę na nieprawidłowe oznaczenie jednostek redakcyjnych w § 58 uchwały. W jego treści błędnie tzn. cyframi arabskimi z kropką oznaczono punkty i litery. Przepisy zawierające wyliczenia dzieli się na punkty, a te w razie potrzeby na litery. Natomiast we wspomnianym § 58 Rada dwukrotnie użyła oznaczenia właściwego dla ustępów. Rada winna była ująć w punkty części przepisu dot. poszczególnych komisji stałych (oznaczając je kolejną cyfrą arabską z nawiasem z prawej strony), a następnie zakresy działania poszczególnych komisji ująć w litery (oznaczając je małą literą alfabetu łacińskiego z nawiasem z prawej strony). np. 1) *Komisja Budżetu i Finansów*:

- a) *budżet i gospodarka finansowa miasta,*
- b) *opracowywanie na użytek Rady oceny uzasadnień zaciągania kredytów i pożyczek,*
- c) *opracowywanie oceny projektów budżetu miasta, zmian budżetu i finansowych skutków wieloletnich i rocznych założeń (zamierzeń) gospodarczych Miasta,*
- d) *inne prace zlecone przez Radę;*

Należy wyraźnie podkreślić, że w odrębne paragrafy oraz odrębne ustępy ujmuje się wypowiedzi zdaniokształtne, zawierające samodzielną myśl.

Z kolei w § 52 uchwały dwukrotnie zastosowano ust. 4.

Należy podkreślić, że przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, a tym samym jej normy powinny być konstruowane zgodnie z regułami określonymi w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), dalej jako ZTP. Zgodnie z § 124 w związku z § 143 ZTP podstawową jednostką redakcyjną i systematyzacyjną uchwały jest paragraf. Paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, a litery na tiret. Uchwała ta jest aktem prawa miejscowego, dlatego nie może budzić wątpliwości co do zawartych w niej regulacji, treści i formy poszczególnych jednostek redakcyjnych i nie może być wewnętrznie sprzeczna. Podkreślić należy, że treść przepisów oraz formę uchwały redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nim norm wyrażały intencje uchwałodawcy.

Powyżej opisane uchybienia należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr XV/76/2025 Rady Miejskiej w Szczyrku z dnia 25 marca 2025 r. w sprawie Statutu Miasta Szczyrk – w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz